

Hoch, který se bál světla

Je důležité mít čisté svědomí.
Přečti si 1. Ep. Jana 1!

❁ Bylo krátce před Vánocemi. Konečně skončil poslední den školy před prázdninami a Petr a Tom spěchali domů. Jak rádi by zůstali stát u ozářených výloh, ale bylo už pozdě.

☉ Zde ve městě svítily pouliční lampy, ale cesta ke statku, kde bydleli, byla neosvětlená a ještě k tomu plná výmolů a kaluží. Petr a Tomáš věděli, že si musejí pospíšet, pokud chtějí dojít domů dřív, než bude úplná tma.

„Tak pojd' už, Tome!“ volal Petr netrpělivě, ale jeho mladší bratr si připadal jako v pohádce. Stál jako přirostlý k zemi před výkladem obchodu s hračkami. Lampa svítla na benzínovou čerpací stanici. Tu by si tak přál. Nebo tamtu krabici s autíčky! Úplně zapomněl na Petra, který čekal na rohu, kde odbočovala z hlavní silnice cesta k jejich statku.

Najednou uviděl Petr něco, pro co úplně zapomněl na Toma. Na rohu ulice, zrovna vedle něho, byl postaven velký stánek. Pult se prohýbal pod celou horou nádherných pomerančů, které měly pod pouličním světlem zlatavou barvu. Majitel stánku se k němu otočil zády a horlivě něco maloval na reklamní tabulku svých pomerančů z Jaffy. Jinak nablízku nikdo nebyl. Bylo krátce před zavřením obchodů, většina lidí šla domů k večeři.

Prodavač zřejmě ještě chtěl počkat na cestující, kteří půjdou od pozdějšího vlaku.

Petr stál úplně sám před kupou nádherných, šťavnatých pomerančů.

Opatrně se natáhl a dva nebo tři pomeranče schoval do své školní tašky. Nic se nestalo.

Nacpal rychle ještě čtyři do kapes. Nikdo nic neviděl. Pět dalších pomerančů zmizelo v jeho bundě. Všude bylo ticho a prodavač pořád ještě maloval na tabulku a neotočil se. Petr téměř ani nemohl věřit svému štěstí.

Všiml si však, že teď vypadá dost tlustý, a čím rychleji se schová do temnoty polní cesty, tím lépe. I Tom už šel za ním. Sice byl ještě celou myslí u krabice s autíčky, ale přesto ... Petr se rozběhl k vysokému živému plotu a ke tmavým stínům. Tam si nikdo nevšimne, jak ztloustl. Doma chtěl hned jít do stodoly a schovat tam svoje poklady. A pak se bude moci, kdykoli bude mít chuť, zahrabat v měkkém, prašném seně a pojídat si své pomeranče. Bude to nádherná hostina!

V tu chvíli ze sebe Tom, který se bál tmy, vyrazil radostný výkřik: „Tamhle! Podívej,“ volal, „vždyť je to tatínek a jde nám naproti s lucernou!“

Tomáš s nadšením běžel tatínkovi naproti. Petr se zhrozil.

„Jste to vy?“ volal na ně tatínek. „Dnes se tak brzy setmělo. Tu mě napadlo, že vám půjdu naproti s lucernou, abyste nepadli někde do kaluže. Petře, pojd' vedle mě!“

Petr se ustrašeně a sklíčeně plížil podél živého plotu. S tím nepočítal. Jak by mohl jít na oči svému upřímnému, čestnému tatínkovi on, který má kapsy plné lupu? Tom vesele poskakoval ve světle lucerny a držel se tatínka za ruku. Všechna jeho bázeň zmizela. Zato Petr se plížil za nimi.

„Copak je s tebou, Petře?“ zavolal na něho tatínek. „Stalo se ti něco?“

„Petr byl dnes moc hodný,“ hájil ho Tom. „Učitel říkal, že běhá nejlépe z celé třídy. Tatínku, víš, co jsem viděl za výlohou...?“

„Petře, pojd' na světlo! Ještě spadneš do příkopu!“

„Tati, takhle to docela jde.“

„Nebud' tak tvrdohlavý, Petře! Víš, jak budou pak vypadat tvoje boty...?“

„Ale já tady chci ... Au! ... Au!“ Petr zakopl o nějaký kořen a natáhl se jak dlouhý tak široký na zem. Z jeho kapes se na všechny strany kutálely pomeranče a ty v bundě byly rozmačkané na kaši. Jeho tatínek byl dvěma velkými skoky u něho a zvedl lucernu do výšky. Petr vypukl v usedavé

vzlykání.

„Tak takhle to je!“ shledal tatínek.

Zvedl Petra a posvítil na něho lucernou. Měl odřené ruce a kolena, ústa měl špinavá a ze spodního rtu tekla krev. Vypadal tak nešťastně a ustrašeně, že se tatínek v duchu ptal, zda už nebyl dost potrestán.

„Ukradl jsi je ze stánku Luboše Starého?“

„A...aa...no,“ vzlykal Petr.

„Jsi zloděj, Petře, a teď půjdeš zpátky ke stánku a zaplatíš ty pomeranče!“

„Ale... ale... já nemám žádné peníze... a... a on možná zavolá policii!“

„Možná. To záleží na něm. Pokud zavolá Luboš Starý policii, tak sis nic lepšího nezasloužil. Tady máš peníze a teď se hned vrať, řekni Lubošovi, co jsi udělal; a zeptej se ho, kolik stojí dvanáct pomerančů. Tomáš a já tě kousek doprovodíme a počkáme na tebe na rohu.“

Luboš Starý byl velmi překvapen, když se ze tmy vynořil ustrašený, špinavý chlapec a se vzlykáním vyprávěl celou příhodu. Luboš si vzal peníze a pohrozil Petrovi, že pokud ho ještě někdy natchytá při něčem podobném, hned zavolá policii.

A najednou bylo všechno zase lepší. Samozřejmě musel Petr zaplatit pomeranče ze svého kapesného. Ale tak nějak se mu to už nezdálo být tak hrozné. Pomeranče byly zaplacené, a Luboš Starý a jeho tatínek mu odpustili. Ve světle lucerny poskakoval po cestě. Sice si musel několikrát povzdechnout, protože ho bolely všechny možné kosti. Tatínek kolem něho položil paži a pomohl mu přes kaluže.

„Už nikdy nic takového nedělej, Petře,“ řekl tatínek. „Víš, ono se to prostě nevyplatí.“

A Petr se přitiskl k tatínkovi a umiňoval si, že už nikdy, nikdy nic takového neudělá.

Když zhřešíme, nemůžeme jít ve světle s Pánem Ježíšem. Když si vzpomeneš na bezpráví, které jsi udělal, rychle je vyznej Bohu a dej to do pořádku. Bůh ti odpustí, a ty budeš zase čistý a budeš mít opět radost z toho, že můžeš být s Pánem Ježíšem a u Něho ve světle. Můžeš také prosit Pána Ježíše, aby ti pomohl, aby mezi Něho a tebe nevstoupil nějaký tajný hřích. Ale kdyby se přece stalo, že bys zhřešil, vyznej to hned Pánu Ježíši, aby ti to Pán Ježíš mohl odpustit.

Pán Ježíš řekl: „Já světlo na svět jsem přišel, aby žádný, kdož věří ve mne, ve tmě nezůstal.“

Jan 12,46

„Světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli světlo; nebo skutkové jejich byli zlí.“

Jan 3,19

„Pakli chodíme ve světle, jako on jest ve světle, obecnství máme vespolek, a krev Krista Ježíše Syna jeho očišťuje nás od všelikého hřichu.“

1. Ep. Jana 1,7

(z povídky Patricie St. John.)

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2011